Enderrock | Oriol Rodríguez | Actualitzat el 12/08/2019 a les 14:16

Amaia (o no-sé-què) a Porta Ferrada

La cantant navarresa va descobrir el seu disc de debut al festival de Sant Feliu de Guíxols

"Es una noche genial para un concierto. La temperatura es ideal y me han dicho que hay una lluvia de estrellas o no-sé-qué". Amb aquesta ja habitual naturalitat desacomplexada **Amaia** es va presentar ahir al festival Porta Ferrada, concert en què va començar a desvelar els temes que conformaran el seu esperat àlbum de debut *Pero no pasa nada* (Universal Music, 2019), disc que està previst que aparegui aquest proper mes de setembre.

La vetllada va començar amb l'actuació de **Los Hermanos Cubero**, exquisit projecte, el dels barcelonins Quique i Roberto Cubero, que es balanceja entre la música d'arrel nord-americana i el folk i els sons tradicionals de l'Alcarria. Va ser una actuació focalitzada en el seu darrer treball, el molt recomanable i totalment corprenedor *Quique dibuja la tristeza* (El Segell, 2018). El pròleg del plat fort de la nit va tenir el moment culmimant amb l'aparició a l'escenari de la mateixa **Amaia** per posar veu a "Tenerte a mi lado", una de les composicions més emotives d'un treball ja de per si extrasensible.

Amaia al Festival Porta Ferrada Foto: Xavier Casals

Guanyadora de l'edició del 2017, **Amaia Romero** és un cas atípic dins de l'univers Operación Triunfo. Una artista que ha defugit tot convencionalisme per refugiar-se en els paratges creatius on realment se sent còmoda i confortable. Exploració d'altres límits més enllà del *mainstream* que l'ha duta a treballar amb Santiago Motorizado, líder de la banda argentina d'indie-rock **Él mató a un policía motorizado**, com a productor del seu disc (en un primer moment va estar treballant amb Raül Refree a Nova York, però l'associació no va acabar de reeixir) i a envoltar-se en directe d'una banda on destaca la presència a la guitarra de la cantautora vigatana **Núria Graham**.

Veu sublim i presència magnetitzant, Amaia va iniciar el concert al Porta Ferrada amb "Nadie podría hacerlo", un dels temes que ja havia avançat de *Pero no pasa nada*, àlbum que aniria desxifrant al llarg de la nit. Quan s'asseia al piano podia recordar propostes com **Rufus Wainwright**, **Ben Folds**, **Antony and the Johnsons** o **Joan as Police Woman**. Quan es penjava la guitarra, sonava molt més vitalista i propera a l'indie-rock dels mateixos **Él mató a un policía motorizado** però sense pitjar el pedal de distorsió. Un repertori que aniria completant amb versions, ja clàssiques dels seus directes, com l'adaptació que fa del "The End of the World" de l'heroïna del country **Seeker Davis**; "Perdona (ahora sí que sí)" el tema que la va dur a col·laborar amb **Carolina Durante**, indiscutiblement una de les sensacions de la temporada; "Ahora te puedes marchar" de **Luis Miguel** i "Medio drogados" de **Los Fresones Rebeldes** que va dedicar a la memòria d'Inés Bayo. "El relámpago", un altre dels *singles* ja desvetllats del primer disc de la navarresa, va posar el punt final a un concert breu (difícilment va arribar a l'hora) però prou destacable com per acabar-nos de convèncer que ens trobem davant d'una artista amb un toc genial (o no-sé-què).